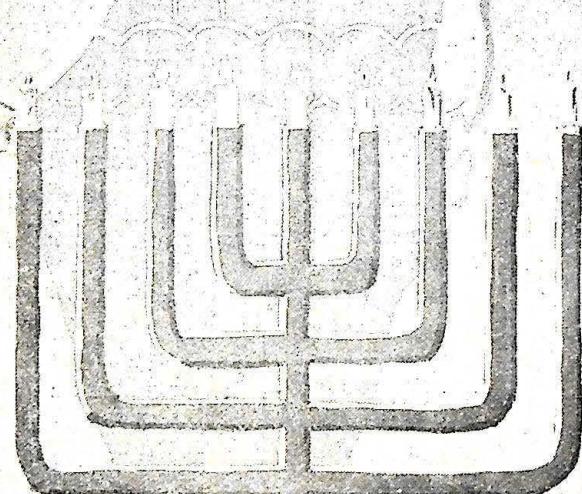
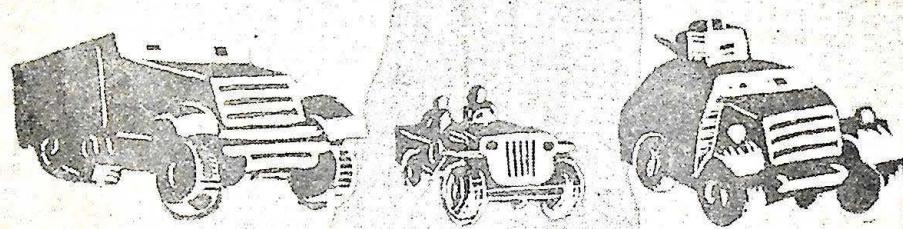

ס ו א י נ

בTOTAL ביה-הכיסוי בגדר 79

מַוְרֵשָׁת

בטaan ביהכין בגדור פשיטה ממוקן 79. חטיבה 7

מוקדש לזכרם של חללי הגליל הי"ה.

מן התוכן:

המערכת	מורשת
יהודית עמייטל	ברכות דרכנו

בג'יל בensus ובקרב

יוסף הגלילי	סע שחורר הגליל
אריה עמידן	שיחת אטנות (שיר)
חيم כנור	הגליל שב לישראל
דוד אפיק	מחשבות יום קרב
יג'ר עצמאון	כנות (שיר)
נדב אבישוי	מכח על הגליל
בניימין לב	לפני ההפוגה הראונה

חלליינו בג'יל הי"ד

אבא יקוטיאל	על קברות חללי הגליל
ג. שריבר	משה אמדוז הי"ד
חויקה ישראל	עוזרא קונגפנג הי"ד
אברהם ליסטן	מנחם שביב הי"ד
יעקב רופופרט	חג' אמין כהן (ספר)
אחד הרגמים	מערת הפלית מנהת
י. בן יהודית	אהמות
יגאל מירון	על ההתיישבות בג'יל העlion
משה גיגר	השפה העברית בכור המלחמה
משה ווונברג	השירות הרפואי בגדור
	תפילה שחר...

מצער קדומים

נחמייה נרדימון	בית הכנסת בגדור
לוקט עיי' יואל טלון	לקוטי מקורות
מ. עמיה	מבעיות החיל הדתי
דן בן אחיקם	"כל זורי" בהפירاه"
שמעון עמיינע	אצלני יותר חם (פליטון)
מנחם ג.	במכתבו של חיל
סלים: הרב בריה	שיר הנצחון אשר לחפיבת
אמציה	ליום יומיהם (פומין)

דָּרְכֵנִי

(ציונים בדרכו של החיל הדתי בצבא הגנה לישראל).

מקומות ביצירתה אלוקית זו, והשאנן מכנים אותה בשם תורה. תיברך מקיפות את הכל, אך דרישתו מעמו לדעתו בכל דבר, כי "בכל דרכיך דעהו ותוא יישור אורחותיך". וסוגה זו ללבת בדרכיך ד' נקבעה באופיה של האומה ממי קהם, מימות אברהם אבינו, כי יעדתו למן אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ללבתך ד'. ומשגgorה, בתורת שבתיה כולם, כמוון, גם את התוכן המצוומץ המוגדר במושג דת. אך יהיה זה פשע להזות את שבי המשוגים האלה. ולא כאן המוקם להכנס במחקר היסטורי על הגורמים היישרים של תהיליך זה. ברצוננו רק לקבוע את העובדה, כי מעת גלינו מארכינו הלכה התורה והצטמלה, סבירו, עד שנחפה לדור", דהיינו מין מס חובה בין אדם למקום. ועל כן עם תקימת מדינת ישראל וראשית צמיחתה של מלכות ישראל שומה עליינו להחויר את עטרת ליישנה. לחזר שב לחוי תרזה. חיים של תורה בימים וימי של דת וביקות בדרכיו במקומות דתות. ובברצונו לצבאו של השפעת התורה בצבא ישראל מרגישים אנו צורך להציג שוב ושוב, כי התורה היא דגלנו, ושאיפתנו בצבא ישראל להטיבע את חוראות התורה ולא את חותם הדת, שאיננו אלא תחליף גלוות מוצק למושג מאי. לכתני נשגב ומקי.

לא מעתים הם מקומות התorporה בהם חסלה השפעת התורה. על כן רבים גם התפקידים המוטלים על החיל הדתי לתוך פני הדרבים. תפקידים אלה אינם נתנים לבורו ופroot מלא בஸגת אמרה זו. ברצוננו לחות כאן אך ציונים אחדים בדרכו של החליל הדתי במערכה על עצוב דמותו של צבא ישראל עפ"י תורה ישראל. בדרכו על תרומת החליל הדתי בכנון האמורות בחיים צבאים יש להציג את הבעה "בו-ערת" והיא בעית הקשרות. רבות דובר על וושא זו, הן מצד החליל והן מצד האורחות, ואין רצון להוציא בבחינות "חנן לעפרים", ועל אחת כמה וכמה אין כאן המקום בבטאון זה ולגוע בחולקה של היהדות ומהניגה במערכה על פרטורן בעיה זו. רצוננו אך להציג מה רב ערכה של עמידת החלילים הדתיים וכי צורת עמידה נאותה תקבע את תכילתיה ותביא פבוד לחיל הדתי. עמידה זו צריכה להיות מלאה בהבנה מעשית וראליות מודג גיסא ובבוחן מטרות מאידך גיסא והיא אירכה לשאוב את כחה מתוך החוזן. שעליו ייחדנו את הדבר בראשת דרכנו. בגאות זוכרים אנו את הימים. הם ענייני הנשות טרם היו מוסדרים. אנו האדריכל נו להנור מדור החבשים, וכשהזען לנו ע"י הפוך לבשל לחור בשביב החלים הדתיים. דחינו את ההצעה בשתי ידיים, וudgeפנו להחשיך בסבל עד שתפתח העביה בשולמותה. ובעשותנו את זאת שי דברים עמדו לנגד עינינו. ראשית, עמדה לפניו מטרתנו הגדולה והיא השפעת התורה בעזוב דמות הצבאי. ויזענו גם ידענו כי לא בדרך זו נתקרב למטרה. ועוד דבר עמו לנגד עינינו ואשר לו חרדו: שלמות הצבאי העברי. לא הטענו בשום אופן למתן ידענו לפ羞 נסוף זה של הפרדה בין חילים להילים על ידי שלוחנות נפרדים. כי ידעו את הסכינה הנשפת מכאן לשלאות הצבאי ולכשר הלחימה שלו. דין לנו במתבאים נפרדים של בעלי דרגות, אשר סודרו. אמגן, מותך שכולים צבאים, ואין לנו להספיק עליום במתבאים נפרדים להילים דתים ולא דתים כביכול. ואנכם יש לצזין בספק, כי הלה התקומות ניכרות בשעת זה ויש לקות שבזמן קרוב ימצא פרטורן מלא בעיה זו וראוי לציגו הפוך הצבאי בגדונגה שגלה הבנה ורצון טוב בפרט� בעיה זו.

מקום חשוב בעזוב המוטרת הצבאית תופסת דמות השבת

לא בסופה דרכנו ובINUrho לא הלכנו. צניעות ושקותה הן נתיבות בהם צענו. אך צענו באמץ, כי אכן לגדלותו היו עינינו. וחוזן הוא שפרש את ארו על דרכנו ואנו לאורו הלכנו. עדיין מהס הלב לאאת למרחוב בדבראים ברורים וגולויים. גם בעיה בתום תקופה של כהה החדש. אשר בסכום יכולם אנו להביע בספק נפשי רכ על השגים רבים, לא קלי ערך, בעבודתנו קיימת עדיין נטיה בלב לשפת רמוים. יש רצון לא לכנות את הדברים בשמותיהם המפורטים. ואנכם רוטתת היד בכתיבת וDOI בקרים זה. אך יאמרו הדברים בcli ושורק, ררוים וגולויים; אנו, קומץ קטן של חילים פשוטים טוראים מן השורה, נשאנו בלבד חוץ גדול על דמותו של הצבא העברי. ואנו קבלנו על עצמנו להיות בין אדריכלי דמות זאת, והענו להאמין שאנו הקמצ — באדרחות הינו יומיים, בבטאים פעוטים ואפורים ובהבעות געלות ושרות, שכולם גליי חוץ גודל אחד הם — נטבי עזאת חותםנו, וחותם התרבות, על דמות הצבא כולם. ירענו כי לא קלת תא דרכנו, הרצוף החתמים ומכוילים. אך הרכנו את החוזן למטרות ולפיהן בחרנו את דרכנו. ברצוננו לא למסין בקיוון הצללים עד כמה שהיד מגעת במסגרת זאת.

בתרגום החוזן לשפת המושה עמדו לפניו ארבע מטרות.

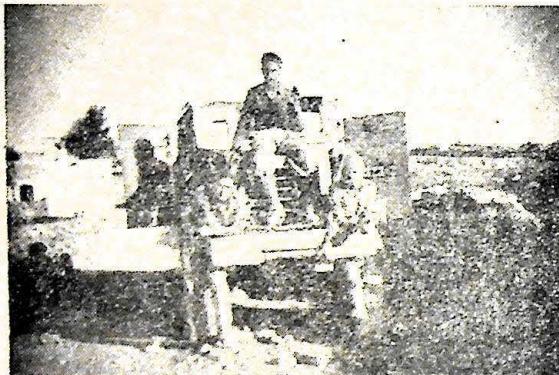
א. לתורם את תרומת החליל הדתי בקביעת המוטרת הצבי באית של חי הצבא הקבועים הנושאים עליהם אופי הצבאי מאורגן. תרומה זאת מתחבאת בונoga ובמעשים. שעלהם להוות גרעינים לחוק המשטר והגנה הצבאי, ובמשך הזמן עם השתרטותם בתוך החיי הצבאי נכניםם הם לתוכן מסגרת חזקה זו.

ב. הטבעת חותם התורה על החיי הצבאי, שמחוץ למס' גרת הפוך והמשמעת, אשר דוקא בו בא לדי בטוי אופיו המיזוח של המחנה והליך רכ בגבורת הרוח הצבאית.

ג. תרומת החליל הדתי לעצמו במטרה לרום את כל ארחות הeye, מותך הולכים להרלים הקדושים הגנווים בצבא ישראל, כלוחם מלחמת ד' לעזענו עמו ואוצרן, ד, והאהרונה מבניינו ואשונה במעללה — התרומה המש-גביה מלאת הטהרה, לא למוננו ולא לעזענו אלא למן שווי הנזול יתרון. חרומה לד', לקש שם שמיים הרבה בארץ ובמרחבי-הבל, "ואהבת את ד' אלקיך" — שיהיא שם שמיים מתחאב על ידך". להקשיב לקול קדש יישראל האומר לנו: "עבדי אתה, ישראל, אשר בר אטאפר". ובדרכם שגננס מושגים אחדים שאנו מרבים להשתמש בהם.

| אחת התופעות המעציבות בחוויי הרוחניים של עם ישראל, שנורמה עקב גלוותם מעל אלתיה. היא טשטוש דמות התורה בקרב המוני העם. מאי פורנו בין הגוים הילכה וירודה, בכיוול התורה האגדולהה ואת מקומה התחלת להרשות "הדרת", שנגה נטע ולא בישראל. ולאט לאט הענו למצב שבת אליו, מודרים המושגים של "תורה" ו"הדרת", שבעם הנם רוחקים אחד מן השני כרחוב היחיד כי בעוד ש-מושג "הדרת" הנה אך בטוי של פולחן היחיד האצבר לאלו-קיי. — חנוב מוחה הצריך הנפשי של ספק הרגש הדתי, התופס אמנים מוקם השוב בנפש האדם ובאותו מיזוח נפש האדם מישראל, אבל רוחם הגנו מהלך קח את כל מערצת חייו הנפשיים — הרי המשוג "תורה" אמר לנו דברים אחרים לוגרי. "תורה" היא הבטוי של דרכ ה', שנגה אורחה חיים מלא המשטר על כל שטחי החיים האישיים, הצבוריים, המתים והמלטבים. אין תנועה גשנית או רוחנית שאין לה

הכלכליות. שלא הכרתו ממש שבחנו בಗלוות. ועילינו להדריש.
כי הרבה היא הצפיה בין שורות החלים הדתיים לדעת
התורה, שתגידי את דברה, דבר ברור ושלם. בפרטון הביעו
הכלכליות העומדות ביפוי חיל הדתי הלחמים. לעתים קרו
בוח נדמה לה, שגם בשטה זה עוזב הנו לנפשו ובוחד הוא
במקרים. וירשה להביע בהזמנות זו את הקראית האגדולה
המתפלצת לעבר גזרוי ההוראה מלבות אלפי חילים דתים:
דועם לכם, החיל הדתי סובל הנהו הרפת רעב. לא רעב ללחם
ולא צמא למים, כי אם לשמע את דבר ד'. הבו לנו את דבר
ד! מצפים הגנו ליטם, בו תופע דעת התורה באורה המלא
ומקיפה, ולא צו לכו קו ועיר שם. אנו מרים שחרבות
שחרבות הגבאיות, שהוקמה לא מזמן, תהיה להפה לדעת
התורה, שתחזא מפי גודלה.

"ר' עקיבא" ואנשי

יש לציין, שבין הבעיות העומדות בפני החיל הדתי
בעזת הקרב. רשות הון הביעות שבמיאדה נפגש בהן המפקד
הקרבי הדתי, ומעשים בכל יום, שאילים דתים ונגעים בגול
והמקבל עלייהם תפקידי פקד. יש להלחת נגד תובעה זו
ונדמה שהצעה היהידה היא התابت דבר הلاقה הברורה בפני
קהל צבור החילים והתדים. בעיות אלו כוללות גם את הבעי
יות היומיומיות, שתנאי חיות מקסים על פרטונם, וגם את
הבעיות הספציפיות, המתעוררות בקרב. וכדי להזכיר אחד
dots מהן, בראשונה עניין סיכון נפשות חילים, שבצער נתקל
בו מפקד קרב. השאלה היא מתי יכול הוא ומצואו לסכן
את פקודי ומתי עליו בעצמו להסתכן. וכן באסוף פצעים
קיימת השאלה, מתי חיבים לאסוף פצע או מתי מותר לסכן
אנשים או להסתכן לשם כך. ומתי אסור אפלו להתנדב או
لتת יד למתקנים. ואתה השאלה מתעוררת גם באסוף
גויות המלחלים. וכך, כמן, דרשית הגדרה אחרת לשאלת:
בשלמה הראות. וכן נקבעה עדין הלבנה ברורה לשאלת:
האם לטען קדוש שם יערוד וכבדה שהוא גם קדוש שם
שמיים. מורתה באבוד לדעת עיי' עצמו או עיי' אחרים.
כמו מקרה של אולו וונשא כליו בהר הגלבוע, בום שאנו השש
של התעללות באכזריות יוסרים. ובגעניין זה האם חזק אחד
לכל הדוגות או רק מדרגה צבאים מסימה ומעליה, שניפלתם
שבמי ברוכה בחולו השם במדה יותר גדולה. שפטותנו לו
שות פלה, שלא נגע לך, אך על החיל היוצא לקרב להיות
מוין לכל ואטור שיתה קים אצלו איזה חסום שהוא איזו
שאלה שהיא, עליו לדעת לעצמו יתגעו תשובה מוחלתת על
כל האפשרויות הקימות. רואיה לעזין בעית והוי החלים
והבתם לבך ישראל, אצלנו אין זה עניין של סנטימנטים
או גמלת חד בחרית בלבד. וזהו אחת המצוות, שבקיומה
ציריך החיל הדתי בעיקר הלהלמי, מסירות וכבד ראש.
עלינו להוכיח את הכל הלהלמי, "ספיקא דאוריתא לחומריא".
יש. על כן, להקפיד גם במרקם של ספיקות לקים חותם
קבורת אין להסתפק בהחיי גועי של החלל, אלא מצוים אנו

והחגים. גם כאן שומה עליינו לעמודות הזאת בצדקה
שתהיה בה משום הרשות רוח קדש, ומקור להתרומות
נספית. דמות זאת צריכה לחתבא בכל השתחומים בחוי ה'
מחנה. בעמית שכח צריכה לקבל את פתרונה המלא ולא
פזרו סמלי פשרוני. היא נוגעת בענייני אמוניים, עבודות
ומסדרים; קביעה סדר יום מוחד לשבעת, שיקבע
על ידי שולחנות ערוכים עם מפות וכוכי; נדמה שאין צורך בראשו ורוכבו ביום השבעה את השבת
שםן הכהרת הוא שאילת השקע בראשו, שיראה
הרי מוגעת כל ימיה השבעה, י:right>ריגש בעצוב דמות המשפה
במלואה. השבת, שכלvr>ך רם הלקה בעזוב משפחת הכהב
העברית. אין לך דבר, שיכל להרום כלvr>ך הרבה לאבושים
ההברית של הפלוגות והגדודים כמו מסיבות
כך אזן דרושא גם עמידה על המשמר, שמסיבות אלו לא
תתפננה לערבים מוסיקליים עם להקות חומרת, שהחילים
הדרתיים יצטרכו להגור מהם. די עשרה היא המסורת הישיר
ראלית העתיקה, יצירת הדורות, משניצרך להחליפה במניין
"מוסורות" חדשות, מעשה ידי "תרבותניקים" למשגיחם.

ואfineinitiy היהת גישתנו העממית לבעיטה זו בתחום הגודוד.
ששה חדשים קים הגדוד וחדרו האוכל אין זכר לשבת.
הנק נכס לחדר אוכל ועינך לא תבחן בשום דבר המשנה
ללה זה מכל הליליות. אותו התור, אותו האוכל, אותו הרעש,
אתם השולחות פולחת את אוירת החולין באכילה. רק אי שם באחד
השולחות ואותם החפוץ באכילה, לי, אני שוכח אפלו מתי שבת". ורק אනחת תמיינות אלה
בבטוחה מכך השיגורתיים מכנים את קומץ הקדושה בשל
אזור חולין זו, וגודל היה השם שובלו של החליל הדתי. לא בדמות
שחו היהת השם שובלות לא מובילינו
לטפס עצה הרגשנו כי הדרך לתكون המועות לא מובילינו
ודקא לאיזו עם הפוך לשם דרישת עינויים ושפרומים. דרכנו
הובילה לנו עם כל'iacid> אוכל ביד רשותם לפניו אשנבי המטבח
חים ועם מנוגת "החל" פנינו לבית הכנסת. ועל ד' שהלחות
לבנים עם נרות דולקים קדשו את השבת, כעם שעשושו
חיליו עם יהושע בן נון. במתים מספר התחלנו אך צבורי
גדל משבת לשבת. כה המשכנו מדי שבת, והדבר הכה גלים
בשבות הרחבות של הגודוד, ובשללה ההברית והורגת הצורך
לקಡש את השבת ולהבדילה מן החול, עד שבימים בהיר אחד
הופעה פקודה בפקודת יום, לפיה חייבים מפקדי הפלוגות
לערוך אරוחות אגניות בערבי שבותות. ואmens התחלו הנס-
יניות הראשונות. ואם כי עדין לא נמצאה הדרך המתאימה
ורצואה, יש לקות שברקוב ימאות, ואmens אין להקלים עין
גם מן הקשיים המתעוררים בנסיבות דחבה כמו פלוגה או
גודוד. אין להשות את צבר החילום, בני הגוונים השונים,
לצבוריו בבית הכנסת המוגש למופת מבכינה חברתית. אך
דוקא משומך כף השובה היא הפעולה בשטח זה. וברכוכים
היוונים והיה נועם ד', במעשי דידיהם.

ובדברנו על השבת יש להזכיר עוד בעיה חשובה, הק'
שורה בה, ושאי לולוב בה כלל וכלל, והיא בעיה האסירים
שבשבת. יש לזכור, שמצוות שבת חלה גם על אסירים והتورה
לא מפלת בין חיל חפשי לחיל אסיר. ולפי השקפת תורה
אין כל הצדקה להחזק חיל במאסר שנור בשבת בזמנו
שבלאו הכי עצור הוא במחנה. גם הרשעות בגיהינם, לפי
אגודת חז"ל, שוכותם בשבת. חושבני, שעילינו להדרין ולהכניס
עיזזים ודריקלים לפי רוחנו בחוקת הנהג של צבא ישראל,
איפלו אם לא הוגרנו בהם באכזות עמי העולם. בכל אופן
עד שהדבר בתפקיד וஸיבות שבת בלי כל הגבלה.
וממחנה לחזית. הרבה קשיים מתעוררים בגל חוסר
ידיעת הלכה ברורה, ובמיוחד מORGASH דבר זה בתנאי חווית
השונים לגמרי מתנאי בית". וגם ציינו, ב"ה, להרבה בעיות

הנשך העברי, אך הגיעה השעה לאיר את הבפעת הזאת גם מנקודת השקפתה של התורה. יש להסביר היבט את דעת התורה קענין זה, כי טיעיות רבות נפוצות בקשר לכך, והזבעות מתוך הסתכליות שתחיה בתורה שכחבה מבלי להזק לתרבות שבעלפה, שהיא קשורה בה כנ"ר-בשלהבת. אך דבר זה אינו נתן לבנון יסודי במשמעותו ממש אמר זו. וא"ה עוד נח-

זר אלו.

ולבסוף יש להזכיר עניין אחד, שאנו דשים אותו בעקבינו בהיותנו בשדה, והוא קביעת יד מחוץ למתחם. תורתנו מצהה באחד מצזותיה המפורשות בעניין מהנה: "כי תצא מהנה על איזוביך... ותתיה לך מחוץ למתחנה", אין שאלת זו קיימת לגבי הבסיס, אשר בו נמצאים סדרורים סגניטריים קבושים, אך בהמאננו בסיסים קרב, שבמchingה הלבתית הרוי וזה גדר מהנה, נוגנת הזנחה פושעת לגבי חובה פשיטה ויסודית זו. דבר זה גורם סבל לחייל איני הדעת סבל ונוסף לחיל הדתי הרואה בזה טינה מצהה מפורשת בתורה, והדבר אריך לבוא על תקנו. כל השאלות הללו שעורנו יוכלו למצואו במסך הזמן את פתרונו הרצוי במסגרת חוקת הנוהג הצבאי, אבל אין להסתפק בכך, כי בקיומה של המשימה הקדשה, שהיה מהמננו טהרה, תהור מכל הבחינות, יש להשיק שטח פעולתו של החיל הדתי.

אמנם יש גם שטחי פועלה כאלה, שהוקת צבאיית לא זו, געת בהם וגם לא תגע בהם לעולם; והם הי האל והצריף בשעות הנחותןות לחלים לעשות בהן קרזנות; וכמו כן כל בטויי ההוי הצבאי, שיד הפוך לא מתערבת בהם. אך הוא כר נרחב לפועלות רבות מצדנו ומצד כל אלה הדוגלים ברעיון שלילינו לתגify לרמה אכזותית והברתית היא לא צבא עברי, אין להזכיר נזהה פרטימים ואף אף פי כן ראוי להזכיר על אי-algo מקומות תורפה, כמו היחסים בין אדם לחברו, משחקי הקלפים, שיחות ובוטים שהם בכלל נבול פה, היחס אל רוכש הצבא ושרתו. דברים אלה לא יתוקנו על ידי פקודות. אין זה מספיק לאסור בפקודה משחקי קלפיים בכיסף וזה גם אינו מועיל. יש צורך להבין את תנאי החיים במחנה ואת המסבבים, בהם נדחף החיל למצוא פרוקן לעצמו בששועים מפוקפקים. ומתוך הבנת הגורמים יש לחפש למלמצוא את התחליף הרצוי לאותה התפללה בה "הווגים" חילים רבים אות זמנים החפשי, התהעורותות לתקון פג'י הדברים יcola וארכיה לבוא מבענין, מתוכנו.

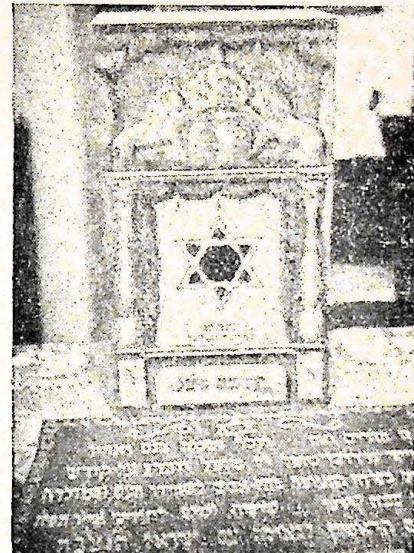
תרומתנו אנו לשיפור המצב יכולת להיות על ידי גבוש חברות למתפקיד סביר בית הנכסה, חברת שלא יהיה בה כל רבב, הן מבחינה מוסרית וחברתית והן מבחינה צבאיית. כאן תוכל להפתח פועלה התרבותית ענפה, שעוררים קבועים בכל מקצועות היהדות, מסיבותו. שיחות וברורים על נושאים שונים. בפתחה של פועלה זה, זה בשטח הלמורים הן בבטים אחרים של חיים חברתיים, יהיה מושם תרומה חשובה לבניית יות האבותות שהזכינה וכן מושם גורם שייעורר לפועלות דומות גם בither שכבות הגדרה, בבחינת "קנאת ספרדים תר-ביה כהכמה". וברוכת תהיה גם קנאת אלה, הסובלים מחסככים "בלתי ותמים", שתביא בעקבותיה פעילות רחבות וחברתית.

התכלית האחרית, הקשורה עם גבוש פעילות תרבותית אינטנסיבית בתוך חברتنا, היא כה המשכה שבדרך זה לגבוי הבהיר חילים בודדים, שייתעוררו להצטרוף לשורותינו ולהיות בין הבאים בשעריך ד'. הילים אלה, שדרתו מסתורת תחת מסוימת הובשה, יוכלו להגמל בתוכנו ממדה זו, שאינה אלא מורשת הגלוות, ימי ההתבולות האמללה, בהם התבונת יהודים מוסלמים ביחסותם בקשר להדמות פרץ כדי למצוא חז בעינו. כן ישנים חילים רבים שהונכו והוא בסביבות ורואין להם כל מושג בייחודה, וקליטם בתוכנו היא הפניה הראי-שונה, שליהם עם חי תורה יהודים. הרושם, שפניות ראשונה כאות משאריה בנפשם אDEM. קובע הרבה, ולכן הרבה היא האח-רויות המוטלת עליינו.

להשיקיע عمل מקסימלי בהווי איש. ותוציאן לשבח עמידתם של כמה חילים דתיים באחד הגודים הקרים, שהתקשו נגד דעות מומחים לגובי ווותם של חילים שנפל, והוזת למסירותם המופלאה הובאו לקבורה, אחרי שבתעים זוחה חיללים על ידי חבריהם.

ומכאן לטපול בגוויות של האויב. ההכרה שכל אדם נברא בצלם אלקים מחייבת גם בשטח זה, וכדי להזכיר את דברי הכתוב: "לא תלין נבלתו על העץ, כי קבור תקברנו ביום ההוא, כי קללה אלקים תלוי ולא תטמא את אדמתך", ופרשׁו חז"ל: כי צלם אלקים תלוי ובוינו הוא מלך בשעה שוגך האדם מתבזה. במלחמות בית דוד היו רגליים לcker חללי האויב, כפי שמעיד הכתוב: "ויהי בחיות דוד את אדום, בעזות יומם שר האכבה, לcker את החללים" (מלכים א', י"א).

ארון קודש ניד

"וישני ארוןות היין, אחד שיונצא לcker..."

(ירושלים)
ובודוד נאמר גם במקום אחר: ויעש דוד שם בשובו מהכותו את ארם בגיא מלך (שמואל ב', ח), וכך פרשו רבעוני: "שעל ידי זה שכבר את חלי אויביו עשה שם טוב לישראל, שהוא כולם מקלסין אותו, מלך חסיד הוא שקבע את הרוגוי". השם שעשעה לו דוד בא, איפוא, לא מן הנצחון המפואר שנחל במלחמות עם ארם, כי אם ממה שעשה בשובו מהכות את ארם. וגם בנבואות של אחירות הימים מוסיפה כי ישראל יקברו את חלי מגוג אויביהם ודבר זה יהיה להם לשם. וקוברים ביהי' ישראל... והיה להם לשם יום המכדי נאום ד' אלקים" (יחוקאל ל"ט).

ודאו לציין אחד לחברינו, שהצטיין בטפלו בגוויות שכר מצוא מצוא, וגונת גליה וכות עלי ידו להציג נשפיש ישראל. מעשה באחד הכהרים הכהרושים, שעות אחותה אחריו הכהר, שמאՅו גוף ערום למחצה שכוב בין השמיים בצד הדרק, ולפי כל הסימני החיצוניים של הגורם והמקום בו שכוב, אי אפשר היה להעלות על הדעת מחשבה אחרת. אלא זאת, שגית אויב עזבה היא. לאחד החברים תחשך לנсот את המלעל ולתקוע כדור ב"גודה", אך החבר האנ"ל עכבר בכח מלעשות כן. אחר כך התרבר, שאחד החברים העיפים הוא, שכוב לנווח באומו מקום מעמל הקבר. הזכרנו את בית חילוי האויב ובכוננה הגנו פוסחים על הבעייה היותר חשובה והיא היחס אל האויב הנפל בשבי. וכן בית השלל וההנרגות בקרב בכלל. רבות דובר על טהרת

ולכן רחוקים אנו מלהתעלם ממומי עצמנו. ואמנם לא מעט טפלנו בצדתו בכל פגם מוסרי או צבאי, שנטגלה אצל חבר מחברינו, מתוך מגמה לתקן כל מעות ופגם. יש לציין, כי ברכה רבה גנואה בברורים משותפים כאלה, והיו גם מקרים שמקדים פנו לעורתנו להשפיע לטובה על חבר שגלה נתיה שלילית בעניינים צבאים שונים. ומבשרנו חווינו, כי החיים הרתיים והחברתיים מתוך כתלי בית הכנסת היו בעורנו בשמרית הרמה המוסרית.

זכות גדולה היא לדודנו, אשר וכוה שבימי הולך ומתרגם חווון הדורות. מדינת ישראל כמה ותהי לעובדה היתה. בניהם שבין לגבורת והגבולות שבין לבעליהם זכויות משנה היא לנוגה חילי ישראל, שוכינו להיות בין המושיעים בהר ציון ובמו עינינו ראיינו את נפלאות צור ישראל, ההולך לפניו בקרבת נשמנו, איפוא, ל科尔 הצו האלקי, עיצא מפי הכובש הראשון כי מהר יעשה ה' בכם נפלאות".

יהודיה עמייטל

וכאן עליינו להזכיר יסוד גדול אחד מן היסודות, שעלייהם מושחת מוסר התורה, והוא הכרת הערד של היחיד מישראל. האדם גברא היחיד. "...ולפיכך כל אדם ואדם חייב בשבייל גברא העולם" (סנהדרין פ"ד משנה ה"). יסוד זה צריך לתפוש מקום נכבד בהכרתו של החליל הדתי במערכה. ביחס גדול גדולה היא הסכנה להכרת ערך אישיותו של הפרט בתחום הצבא, מקום בו השתרש הדעה המשובשת, שהחיל הבודד אינו אלא מספן, שאפשר גם בלבדיו. כי בעקבות דעה זו נוצרת מצד אחד אצל החיל אותה הרגישה הנפסדת, שהנצחון יכול לבוא גם בלי אותו המספר בן ארבע הספרות, שבמקרה גთן לו; ומצד שני — הרבה דרישות ובקשות אישיות, שיש להן ערך חשוב וкоו בע חי היחיד או המשפחה, נרמסות ברgel גאותה של השגרה הצבאית. יש להתריע על תופעה הרת סכנות ובעוד מועד והדברים אמרים בזה גם לחשומת לבם של המוסדות gabot הימ יש צבא ההגנה לישראל.

وبאהרונה, מלים אחדות על מהנו אנו, שבמה זו רוצח להיות בטאוננו אין אנו מתיירם, כי הכל כשרה אצלנו,